

slag til det Yderste, for at forhindre, at man forlod det. (En Stemme: Det ærede Medlem tog dem selv tilbage), Nei, jeg tog dem ikke tilbage, men de bleve forstaaede. Det glæder mig imidlertid at høre, at man nu fra flere Sider begynder at antage, at det havde været det Klogeste for at forebygge Klager, at man var bleven ved den gamle Lov fra 1860. Jeg paaftaar, at de Lønningsfatter, der bleve vedtagne ved den nugældende Lønningslov, som afløste den anden, i Gjenemsnit vare forhøiede, og Forhøielsen støttede sig netop til, at man i de gunstige Aar havde faaet Mere ved Hjælp af Bygprincipet. Jeg skal senere bevise dette, hvis Noget skulde modsig mig heri.

Aufsjer: Ja, af Frygt for dette Bevis skal jeg lade være at modsig det ærede Medlem, men jeg skal til det ærede Medlem her lige overfor (N. Andersen) bemærke, at min Udtalelse jo netop var begrundet i, at det forekommer mig, at det hverken er i Aar eller ijsor, at Prisforbyrrelsen er indtrædt, men at den er indtrædt successtve i en længere Arrække, og det var jo heller ikke ijsor, at vi første Gang behandlede Spørgsmaalet om Lønningsstillæg. Videre skal jeg ikke udtale mig om Sagen, men vil kun bemærke, at naar jeg udtaler mig her i denne Sal, saa er det ikke som Embedsmand, jeg udtaler mig, det er til Trods for, at jeg er Embedsmand, da jeg meget godt veed, hvorledes mine Udtalelser ville blive optagne udenfor Salen. Det er til Trods for, at jeg er Embedsmand, at jeg udtalte, hvad jeg anser for at være min Ret og Pligt at udtale her.

Ingerslev: Det forekommer mig, at der her er fremkommet Ytringer af Tilfredshed med, at man overhovedet er kommen til at bevilge disse Lønningsstillæg paa Finantsloven, og jeg kan da ikke undlade at fremfætte den modsatte Anskuelse, idet jeg finder, at det er høist ueheldigt, at man er gaaet den Vej, og fremdeles, at det vilde være høist ueheldigt, om man vedblivende skulde gaa denne Vej. Jeg haaber derfor, at der vil blive gjort Forsøg paa at revidere Lønningslovene, og at den høitærede Regjering vil finde Anledning til at fremme en almindelig Revision af disse Love. Jeg kan ganske slutte mig til den Tanke, der er fremsat af flere ærede Talere, at det vilde være heldigt at komme bort fra de rene Pengelømminger og søge at omsætte en Del af Lønningerne lige som tidligere eller paa anden Maade i Naturalier. Jeg tror, det er et sundt Princip, jeg har tidligere haft Leilighed til at beklage, at man er fravegen det, og jeg haaber, man vil komme ind derpaa igjen. Det ærede Medlem for Dønsø Amts Bde; Balskræds (N. Andersen) bemærkede — og denne Tanke er rigtig — at naar man for saa Aar siden har givet Lønningslove, som ere bestemte til at gjælde i 10 Aar, saa burde de være saaledes indrettede, at det ikke var nødvendigt at give

Tillæg i de 10 Aar, men jeg tror ikke, vore Love have været saaledes affattede. Naar de skulle være saaledes, maa Lønningsfatterne være beregnede ikke lige paa det Dieblif, de gives, men saaledes, at det er muligt nogenluude at imødegaa forandrede Konjunkturer. Der kan ganske vist ikke være Tale om, at man vilde trække Noget fra, dersom Konjunkturerne gik noget tilbage, men det bør lige saa lidt være fornødent at lægge lidt til, hvis Konjunkturerne i Diebliffet gaa op. Det er egentligt sørgeligt, at man skal have Lønningslove, med Hensyn til hvilke hele Folkethinget erkender, at en Del af Lønningerne ikke kan staa i den korte Frist, for hvilke de ere bestemte. Jeg vil altsaa haabe, at vi maa komme til en almindelig Revision af Lønningslovene, hvorved man vil ansætte Lønningerne saaledes, at de virkelig kunne staa i den Tid, for hvilken de ere bestemte, og at man da vil beregne en Del af Lønnen ligesom tidligere efter det, man kalder Bygprincipet.

Winther: Jeg veed ikke, om det var en Slags Dadel, det ærede Medlem vilde udtale over Folkethinget, fordi man var gaaet hen og havde gjort Lønningslovene tiaarige (Ingerslev: Nei!), men jeg vil erindre om, at det netop var Regjeringens eget Kunststykke; vi maatte ikke faae en Revision om 5 Aar, Fristen skulde absolut være 10 Aar. Altsaa ligger den Feil, som der er begaaet, hos den daværende Regjering.

N. P. Jensen: Jeg skal ikke gjøre Forsøg paa at forsvare en aldeles tabt Sag. Jeg betragter Sagen som tabt efter den Maade, hvorpaa Flertallet her har stillet sig, og jeg betragter den som tabt efter den Maade, hvorpaa Regjeringen har stillet sig. Jeg vil kun lige overfor de Udtalelser, vi hørte af det ærede Medlem fra Aarhus (Ingerslev), sige, at jeg, efter det Exempel, vi have for Die, ikke tror, at det vil gøre til noget Stort at komme til en Revision af Lønningslovene, thi de militære Lønningslove have været til Revision i dette Thing siden 1872, nu skrive vi 1876, og det er endnu ikke lykkedes at faae dem reviderede.

Ordføreren (Berg): Det ærede Medlem, der talte sidst, betragtede Sagen som tabt; men det er, forekommer det mig, at se den meget mærk. Det ærede Medlem maatte heller have sagt, at nu kunde man betragte Sagen som vundet, siden ikke et eneste Medlem af Finantsudvalget, hvis Hensigt man dog tager noget Hensyn til, har indstillet, at hele denne Post paa § 26 skulde udgaa, thi det kunde man meget godt have tænkt sig, at det kunde have været Følgen. Derfor var det vistnok en meget mærk Betragtning, naar det ærede Medlem mente, at man maatte betragte denne Sag som tabt, naar man vil yde et saa velvilligt Tillæg som det, her er